

[Gottschalck-Hansen.]

grundværdistigningsafgiften, som gennemførtes af trekantregeringen, da man fjernede fradraget for fejlvurderinger og forringede det såkaldte konjunkturfraadrag, hvorved alle stigninger udover den gennemsnitlige stigning for værdien af egentlig landbrugsjord blev afgiftspligtige. Da det samtidig har vist sig at være umuligt at undgå, at det blev køberen, der kom til at overtage grundværdistigningsskylden ud over den aftalte købesum, er lovgivningen også slået fejl med hensyn til at holde priserne nede.

Efter 1960 har vi haft en prisstigning på jord, som overgår alt, hvad vi tidligere har oplevet. Selv om det naturligvis vil være forkert og urigtigt at give grundværdistigningsafgiften hele ansvaret herfor, har den utvivlsomt været en medvirkende årsag til denne prisstigning på selve grundværdistigningsafgiften, og selv grundværdistigningsafgiftens ivrigste tilhængere har da også måttet erkende, at det i hvert fald ikke er lykkedes at holde priserne i tømme.

Dertil kommer, at grundværdistigningsafgiften har skabt en tilstand af grov vilkårlighed. Købere af ejendomme, som har overtaget den på ejendommen hvilende grundstigningsskyld, er blevet udsat for omvurderinger, som har medført, at grundværdistigningsafgiften ofte er blevet mangedoblet og ganske har forrykket de økonomiske kalkulationer, der dannede grundlag for købet. Man har endog eksempler på, at selv små forbedringer på en bygning har kunnet medføre omvurdering, der er resulteret i en stigning af grundværdistigningsafgiften, som årlig har beløbet sig til mere end selve forbedringsudgiften. Endelig har hele denne komplicerede lovgivning medført helt urimelige administrative og juridiske vanskeligheder. Det er et forhold, der ofte er blevet påpeget både af embedsmænd og fremtrædende jurister. Jeg kan således minde om den bog, som højesteretssagfører Henning Hasle i fjor udsendte om den afgiftspligtige grundstigning.

Det er således ikke blot ud fra en almindelig uvilje mod grundværdistigningsafgiften som sådan, men også på grund af en vurdering af dens uheldige praktiske virkninger, at vi er nået til den opfattelse, at det eneste rigtige ville være, om man nu helt afskaffer denne lovgivning ved fuldstændig

at ophæve de lovbestemmelser, hvorpå den bygger. Jeg er i så henseende fuldt og helt enig med det ærede medlem hr. Axel Kristensen i de betragtninger, som det ærede medlem fremsatte i den forbindelse. En sådan fuldstændig ophævelse var da også tilsigtet med det forslag til folketingsbeslutning, som vi i fjor fremsatte sammen med venstre. Efter dette forslag skulle grundstigningsskylden helt bortfalde fra den 13. almindelige vurdering, som dengang var fastsat til den 1. september 1964. Desuden skulle al stigning i grundstigningsafgiften som følge af årsomvurderingen pr. 1. september 1963 undgås.

Regeringen afviste vort forslag, men den højtærede finansminister fremsatte en udtalelse, hvoraf det fremgik, at regeringen ville være indstillet på at fiksere grundstigningsskylden på det nuværende grundlag. Man ville rette skævheder og urimeligheder opstået siden vurderingen i 1960, men længere ville man ikke gå på daværende tidspunkt. Som hovedregel ville man gøre de betydelige stigninger i grundstigningsskylden i 1961 og 1962 til permanent beskatning. Tanken om en fiksering på det nuværende grundlag blev gentaget i bemærkningerne til det forslag om en udsættelse af ejendomsskyldvurderingen, som regeringen fremsatte et par måneder senere. Den højtærede ministers fremsættelsestale afslørede imidlertid, at regeringen nu var blevet betænkelig ved at fastholde dette standpunkt, idet den højtærede minister udtalte, at fikseringen principielt skulle foretages på grundlag af den 12. almindelige vurdering, altså 1960-vurderingen, også for de ejendomme, der senere var omvurderet.

Dette standpunkt lå da også til grund for det direktiv, som regeringen senere stillede udvalget i retning af en forenkling af ejendomsbeskatningen, men direktivet var forsynet med forbehold på to afgørende punkter. Det ene af disse forbehold vedrørte grundstigningsskylden for de arealer, der er egnet til udstykning. Regeringen ønskede, at udvalget skulle overveje, om det lod sig gøre at bevare grundstigningsskylden på det høje niveau for disse arealer, indtil udstykning og bebyggelse havde fundet sted. Det andet forbehold vedrørte også udstykningsegne arealer, men det drejede sig om andre foranstaltninger. Man